

Qui és la cara de l'Església a Catalunya?

Dv, 8/07/2011 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

En la [jornada de formació](#) sobre les xarxes socials organitzada per la Conferència Episcopal Tarraconense -que ja ha estat [motiu de notícia](#) i de diversos [comentaris](#)- va passar allò que a vegades passa. El ponent de la tarda repeteix un comentari que ja ha fet el ponent del matí. De fet, hauria d'estar prohibit per llei que els ponents arribin, facin la seva aportació, obertura o clausura, i se'n vagin.

El cas és que l'exemple recurrent va ser el que [ja comentava també Francesc Romeu](#) la setmana passada. El papa ha obert un Twitter oficial del Vaticà que té milers de seguidors i que no segueix a ningú. El fet és significatiu però no rellevant, perquè també hi ha qui segueix milers de twitters i no en llegeix cap.

El nucli de l'assumpte el va plantejar el bisbe Sebastià Taltavull en la presentació de les Jornades: **"El joc entre l'emissor i el receptor ens fa por"**. I va posar com exemple una homilia en la qual el va interrompre un feligrès per formular un aclariment que va contribuir a millorar el contingut que volia transmetre el bisbe. És clar que Taltavull ve d'una època on ja havia vist com l'interrompien en les homilies per ser massa revolucionari segons els canons -o canons- de l'integrisme (temps que certament sembla que tampoc han canviat tant).

Però curiosament en la jornada la crítica més contundent a l'Església catalana no va ser per no saber escoltar, sinó per no saber parlar, el tenir veu rellevant entre el soroll mediàtic actual. Ho va formular cruament el secretari de comunicació del Govern de la Generalitat, [Josep Martí](#): **"A mi em costa molt saber qui és la cara de l'Església a Catalunya"**. Certament a nivell mediàtic no és cap dels quatre bisbes que l'escoltaven. Com a molt s'hi apropa l'abat de Montserrat, i no és el seu paper.

La qüestió de fons que encertadament plantejava Martí no era tant una qüestió de lideratge com d'estratègia: **"No hi ha un discurs de l'Església a Catalunya que aconsegueixi superar l'àmbit diocesà"**. I reclamava **"una estructura potent i centralitzada de comunicació que tingui la confiança de tots els bisbats"**. Doncs, no hi és, ni se l'espera. I mentre no la tenim en **"els mercats dels arguments"** que també deia Martí, ens va guanyant la competència.